

Історія Дитинства: доставка дітей посилкою

Виявляється, пошта може доставляти не лише листи, посилки й пенсії. Нею можна надсилати й... дітей. Скористатися такими поштовими послугами можна було на початку ХХ ст. у США, якщо батьки хотіли зекономити на квитку на поїзд.

«Закон про пошту» 1913 року позитивно вплинув на американську економіку. Оновлена поштова служба відкрила нові обрії насамперед для торгівців і фермерів. Американці отримали можливість купувати через пошту продукти харчування, одяг, зерно, тютюн, медикаменти. До того ж відправлення тепер доставляли одержувачам додому. Однак, як і інші закони,

«Закон про пошту» мав певні недоліки, і корективи в нього вносило саме життя, інколи найнесподіваніші.

Пошта зобов'язувалася доставляти до одержувача не тільки крихкі продукти, наприклад, яйця, а й домашніх тварин масою до 50 фунтів (22,68 кг).

Під цю категорію дуже вдало потрапляло пересилання курчат — і послуга була особливо популярною серед сільських мешканців.

Проте, як не дивно, виявилось, що ця категорія підходила і для дітей...

Як свідчить історія, посилаючись на цей пункт Закону, в січні 1913 р. місіс і містер Бегю із Глен-Есте (штат Огайо), відправили посилку на

ім'я місіс Луї Бегю із Вернон Літл, скориставшись послугами Сільської Пошти (Rural Free Delivery). Пересилання обійшлося їм у 15 центів, які були сплачені за поштову марку, при цьому вантаж було застраховано на 50 дол. *Вантажем виявився онук місіс Луї Бегю, батьки якого вирішили, що так дешевше, ніж везти його до бабусі звичайним способом.*

Це була перша, однак аж ніяк не остання дитина, відправлена поштою.

27 січня 1913 р. місіс і містер Севіс із Пайн Холлоу (Пенсильванія), відправили посилку зі своєю донькою в Шарпсвілл (штат Пенсильванія). Дівчинка була благополучно доставлена отримувачу того самого дня. Пересилання коштувало батькам 45 центів.

Однак не всі діти, відправлені поштою, залишилися безіменними.

19 лютого 1914 р. батьки відправили Мей Пірсторфф (за три місяці до її 6-річчя) посилкою із Гренджвілля (Айдахо) на адресу бабусі, яка мешкала за 73 милі. За це пересилання батьки заплатили 53 центи. Однак їм дуже пощастило: маса Мей становила 48,5 фунтів — трохи менше за максимально

припустимі 50 фунтів.

Такою безвідповідальністю американців обурювалися не тільки прості поштові службовці.

Подібні абсурдні випадки привернули увагу журналістів.

Тож головний поштмейстер США, генерал Альберт Сідні Берлізон у 1914 р. видав наказ про заборону приймати дітей для пересилання.

Однак, як-то кажуть, закони існують для того, щоб їх порушували.

Минуло кілька місяців після виходу наказу про заборону, як містер Кнепер із Меріленда надіслав поштою 14-фунтову дитину до її бабусі в містечко, розташоване за якихось 12 миль (19,3 км) від його будинку. Місцеві газети запевняли, що малюк мирно спав упродовж всього шляху доставки.

На фото: витяг із газети The New York Times про факти пересилки дітей поштою.

Того ж 1914 р. поштові працівники містечка Стілвел отримали посылку позначкою «живе немовля».

Дитя видали через поштове віконце в Саут-Бенді (Індіана) — отримувачем був батько дитини, якому дружина після розлучення вирішила віддати таким чином немовля. Пересилання коштувало 17 центів.

Однак усі рекорди з пересилання дітей поштою були побиті у 1915 р. Зокрема, пошта переслала шестирічну Едну Нефф. Посилку відіслала мати Едни зі штату Флорида у штат Вірджинія, де її отримав батько.

Родина після розлучення переживала не найкращі часи, тож коштів на особисте супроводження дитини не було. Пересилання обійшлося в 15 центів. Маса Едни майже сягала 50-фунтової позначки. Варто наголосити, що це було найдовше пересилання із зареєстрованих перевезень дітей — 1100 км.

У березні того ж року Елен, дочка містера і місіс Альберт Комбс із Місуррі, була доставлена бабусі посылкою за 10 центів.

У вересні трирічна Мод Сміт посылкою повернулася від бабусі та дідуся до мами, пані Селін Сміт, штат Кентуккі. Цей випадок став причиною поштового розслідування і, ймовірно, був останнім випадком пересилання дітей поштою.

WANTS BABY SENT BY MAIL.

Pathetic Inquiry as to Parcel Post Worries Postmaster General.

WASHINGTON, Jan. 16.—The mailing of babies by parcel post is a real infant industry which Postmaster General Hitchcock is asked to foster.

In the circumstances of his bachelorhood Mr. Hitchcock is considering seriously the calling into consultation of experts in the transportation of babies, as a letter which he received to-day presents to him a mail problem with which he is quite unfamiliar. To add to his embarrassment the letter contains a note of genuine pathos, which appeals strongly to the Postmaster General. This is the letter iden-

Тож, щоб поставити нарешті крапку у такому свавільному трактуванні поштових правил, 13 червня 1920 р. вийшло особливе розпорядження Пошти США, яке красномовно свідчило, що навіть мріяти про пересилання дітей поштою не варто. І справді, з тих пір подібних випадків історія американської пошти не знає.

Ця фотографія була надрукована як ілюстрація в тексті оголошення Поштової служби США про те, що **пошта більше не прийматиме дітей до пересилання.**

І наостанок - за свідченнями американських істориків, *дітей не перевозили в поштових сумках чи коробках, на них не наклеювали марок і не ставили поштових штемпелів, їх супроводжував спеціальний поштовий працівник, який доглядав за ними впродовж всього шляху.*

За матеріалами: Поштовий вісник // № 15 (841). 21 квітня 2017 року. - С. 8.

<https://www.youtube.com/watch?v=sSy5yUBKBNE>